

[Henning Rasmussen]

til patienternes gavn – trods problemerne. Men det samme personale presses mere og mere. Det er rigtigt, at sengedagens antal falder, men det antal mennesker, der indlægges, og som derfor kræver undersøgelser, prøver og en lang række andre ting, stiger kraftigt, og det er med til at opretholde det reelle arbejdspress.

De ambulante behandlinger stiger også stærkt i disse år. Det er også med til at øge presset på personalet. Det er også et faktum, at mange af de behandlinger, der gives i dag, er langt mere krævende i penge og i personale end dem, man kendte før.

Det er også et faktum, at det stigende antal ældre mennesker, især helt gamle mennesker, betyder stigende pres på vore sygehuse. Der indlægges langt flere over 65 år i forhold til antallet af mennesker i den aldersklasse, end der gør i aldersgruppen under 65 år, og det er først fra 1987, at regeringen i sine økonomiske krav til amtskommunerne tager hensyn til den ændrede udvikling i befolkningens sammensætning aldersmæssigt.

Men samtidig med, at den udvikling, jeg har beskrevet, er foregået, har regeringen direkte forlangt nedskæringer på sygehusområdet, ikke i forhold til det utrolig stramme spareår 1984, hvor en lang række indkøb, vedligeholdelser og besættelser af ledige stillinger blev udskudt, og hvor driftsudgifterne faldt i forhold til et år eller to før med 3½ pct. målt i faste priser, men nedskæringer i forhold til det, man mener inden for sygehusvæsenet og også blandt de ansvarlige amtsrådspolitikere der er brug for, hvis vores sygehusvæsen skal hjælpe de syge, som man kan hjælpe, hvis der er råd til det.

Udgifterne i 1985 var mere realistiske, men de steg også med 2½ pct. i faste priser i forhold til det lave år 1984, og nu i 1986 forlanger regeringen, at man, hvis man ikke vil betale strafafgifter, skal skære ned til det urealistisk lave niveau i 1984.

Hele den situation beskrev ministeren ikke.

Det er jo den, der er årsagen til, at man i Sønderjyllands amt må fortælle, at ventelisten på et år er steget fra 2.000 til 3.000, og at ventelisten i Københavns amt er steget fra 3.900 til 4.500 i samme periode. Det er det, der er årsagen til, at Fyns amt har store problemer på sine sygehuse, og det er det, der er årsagen til, at man i Ribe amt og en lang

række andre amter siger: vi er nødt til at betale, hvad det koster, også i straf, for den ramme, der er lagt for 1986, er uholdbar.

De mener simpelt hen ikke, det er forsvarligt over for de syge og personalet at skære så hårdt ned i 1986, som regeringen forlanger, og det mener ministeren egentlig heller ikke, hvis der skal være sammenhæng i, hvad han siger og gør. Han har netop fortalt hele landet og også folketinget nu, at fra 1987 ville de alt for lange ventelister begynde at falde, fordi amtskommunerne får lov til at bruge – ja, ministeren nævnte ikke tallet, men så nævner jeg det – 1 mia kr. mere i faste priser, hvoraf hovedparten vil gå til sygehusvæsenet, end den ramme, regeringen har forlangt de skal holde sig inden for i 1986.

Presset fra befolkningen, fra amtsrådene, fra personalet og fra mange i folketinget har tvunget ministeren til at indrømme, at man indtil 1. januar 1987 fører en alt for hård nedskæringspolitik over for vore sygehuse, og derfor øges budgetterne stærkt for 1987 og 1988 i forhold til regeringens krav for i år, men samtidig fastholder ministeren stædigt, at der efter hans mening fortsat skal skæres voldsomt ned i de lagte budgetter for 1986. Det kan ingen almindelige mennesker forstå. Det skal man være folketingsmedlem på regeringssiden for at forstå. Forklaringen hedder nemlig: regeringens prestige, regeringens politiske ansigt. Det må ikke rides endnu mere, end det er blevet, af indrømmelser til de politikere, vi har i Amtsrådsforeningen, dem, der tvang regeringen til at se sandheden i øjnene for så vidt angår de kommunale og amtskommunale udgifter, herunder udgifterne til sygehusvæsenet.

Men det ville være endnu værre for regeringens politiske ansigt, hvis man skulle være nødt til at give indrømmelser til socialdemokratiet i folketinget, det socialdemokrati, der 2 gange har stemt for, at man fik mere realistiske rammer for de kommunale budgetter i 1986. Vi har endda for kort tid siden i vort lovforslag om at begrænse virkningerne af det økonomiske indgreb i 1986, over for ministeren nævnt det tal, som efter vores opfattelse skal til for at få en realistisk ramme, et tal, der svarer til det, amtsrådene har meddelt os at det er nødvendigt at forøge rammen for 1986 med.